

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119213681
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119213681.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: N. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, XXX XX G., právne zastúpeného: JUDr. Martina Fabianová, advokátka so sídlom Hencovská 2043, 093 02 Hencovce, proti žalovaným: 1) Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48/0, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, 2) Intrum Justitia Debt Finance AG, 6300 Zug, Industriestrasse 13C, právne zastúpených: JUDr. Jánom Šoltésom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 29Csp/181/2019-113 zo dňa 09.06.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti mení tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 700 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje s výnimkou výrokov o náhrade trov konania.
- III. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietajú.
III. Zamietajú žalobu voči žalovanému v 1. rade.
IV. Vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2. rade priznáva žalobcovi voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
V. Vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade priznáva žalovanému v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že žalobca žalobou doručenou súdu dňa 29.08.2019 sa voči žalovaným domáhal zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.000,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 02.03.2017 do zaplataenia.

V odôvodnení žaloby uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove 16C/53/2014, ktorom žalovaní žiadali od žalobcu zaplatiť sumu 3.373,02 eura, bolo dňa 23.01.2017 rozhodnuté tak, že bolo konanie zastavené a žalobca v postavení žalovaného mal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 01.03.2017. Dôvodom zastavenia

konania bolo, že žalovaný v 2. rade listom zo dňa 01.07.2016 vzal svoju žalobu späť a uznal, že jeho nárok je premlčaný. Námietku premlčania v tomto prípade vzniesol žalobca vo vyjadrení k žalobe doručenej 28.03.2014. Žalovaný v 2. rade si svoju pohľadávku vymáhal aj prostredníctvom žalovaného v 1. rade, čo nesporne vyplýva z predložených výziev bezodkladnej úhrady dlhu zo dňa 08.03. a 12.04.2018, ako aj listov označených ako súdne konanie zo dňa 13. a 17.12.2018.

Pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia aj voči žalovanému v 1.rade, tento nemal postavenie pasívnej legitimovanej strany sporu, nakoľko v základnom konaní nemal postavenie dodávateľa, resp. nadobúdateľa pohľadávky, ktorá bola predmetom sporu. Vykonával iba správu predmetného úveru.

Pokiaľ žalobca poukázal aj na nekalé obchodné praktiky žalovaných realizovanými predžalobnými výzvami v roku 2018 súvislosti s vymáhaním pohľadávky, ktorá bola predmetom konania 16C/53/2014, súd prvej inštancie v rámci realizácie predbežného právneho posúdenia poukázal na to, že v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia nemôže súd ako prejudiciálnu otázku skúmať, či konanie žalovaných vykazovalo známky nekalých obchodných praktík. Nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia má totiž iba ten spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákona č. 250/2007 Z.z.

Zároveň zamietol žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania.

S poukazom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v rozhodnutí zo dňa 12.01.2021 pod sp. zn. 20CoCsp/41/2020 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie, a to z dôvodu jeho aktívnej obrany v pôvodnom konaní, na základe ktorej došlo k späťvzatiu žaloby zo strany žalovaného v 2.rade. V zásade bez ďalšieho je základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie daný, ak si dodávateľ uplatňuje voči spotrebiteľovi právo, ktoré po vznesení námietky premlčania zo strany spotrebiteľa sa účinne oslabí. V prejednávanej príhode navyše späťvzatie žaloby nemôže byť vykladané v neprospech spotrebiteľa žalobcu, keď k späťvzatiu žaloby došlo ako následok námietky premlčania, teda po úspešnom uplatnení spotrebiteľa v rámci jeho zákonnej obrany.

Keďže žalovaný v 2. rade preukázateľne porušil právo žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne. Je nesporné, že žalobca sa musel voči nároku uplatneného zo strany právneho predchodcu žalobcu v 2. rade aktívne brániť, a teda samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich práv ako spotrebiteľa. Neuviedol či konanie žalovaného v 2. rade, resp. jeho právneho predchodcu viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného v 2. rade, resp. jeho právneho predchodcu, je napríklad vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných, psychická záťaž a podobne.

Keďže žalobca uvedenými skutočnosťami neargumentoval, súd s poukazom na všetky okolnosti prípadu považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 200,- eur. V danom prípade vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalobcu nedošlo k preplateniu úveru nad jeho istinu a v porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo priamo k vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv aj na jeho psychiku či rodinný život. Na základe uvedených skutočností preto primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 200,- eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradiť dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018 a 17Co/17/2018).

Ďalej súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 29.06.2020 zamietol žalobu žalobcu aj voči žalovanému v 1. rade, ako aj v časti uplatneného úroku z omeškania.

Napriek tomu, že odvolací súd uznesením zo dňa 12.01.2021 pod sp.zn. 20CoCsp/41/2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie aj v uvedenej časti, neuviedol žiaden právny názor, ktorým by mal byť súd prvej inštancie viazaný v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP.

Na základe uvedeného, potom pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia aj voči žalovanému v 1. rade, tento nemal postavenie pasívnej legitimovanej strany v spore, nakoľko v základnom konaní 16C/53/2014 nemal postavenie dodávateľa, resp. nadobúdateľa

pohľadávky, ktorá bola predmetom súdneho sporu. Tento iba následne vykonával správu predmetného úveru pre žalovaného v 2. rade.

Pokiaľ žalobca poukázal aj na nekalé obchodné praktiky žalovaných realizovanými predžalobnými výzvami v roku 2018 v súvislosti s vymáhaním pohľadávky, ktorá bola predmetom súdneho konania 16C/53/2014, súd prvej inštancie v rámci realizácie predbežného právneho posúdenia veci poukázal na to, že v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia nemôže ako prejudiciálnu otázku skúmať, či konanie žalovaných v 1. a 2. rade vykazovalo známky nekalých obchodných praktík v zmysle ust. § 7 a nasl. zákona č. 250/2007 Z.z.

Nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia má totižto iba ten spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovených zákona č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými právnymi predpismi v zmysle ust. § 3 ods. 5 citovaného zákona. V takomto prípade je však žaloba o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia pre akúkoľvek tvrdenú nekalú obchodnú praktiku žalovaného v 1. rade, o ktorej súd ešte meritórne nerozhodol, predčasná.

Na základe vyššie uvedených skutočností, preto súd žalobu voči žalovanému v 1. rade ako nedôvodnú zamietol. Absolútne nedôvodný je taktiež žalobný návrh v časti uplatneného úroku z omeškania, keďže výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a povinnosť zaplatiť ho vzniká až na základe rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej lehoty sa dostáva dlžník do omeškania (obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 14.03.2012 pod sp.zn. 6Cdo/185/2011 vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy).

O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd pri svojom rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia vôbec nezohľadnil skutočnosť, že:

- pôvodné konanie trvalo až tri roky, čo bolo pre žalobcu stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní,
- žalovaný 1) zasielal žalobcovi výzvy, ktorými od neho žiadal úhradu dlžnej sumy 4.836,21 eura o 1/2 vyššej ako bola žalovaným uplatnená v konaní sp. zn. 16C/53/2014 (3.373,02 eura)
- dlžná suma 4.836,21 eura pozostávala aj z nárokov, ktoré sú v rozpore so zákonom (v žalobe žiadal, aby žalobca uhradil sumu 3.373,02 eura, čo súd vôbec neodôvodnil).
- navyše uvedené výzvy boli zasielané vo vianočnom období, čo vyvolávalo psychické strádanie žalobcu a jeho rodinných príslušníkov,
- samotné výzvy boli klamlivé a zavádzajúce, mali navodiť dojem, že žalovaný 1) je v práve a poskytuje klamlivú výhodu žalobcovi.

Aj keď žalobcovi nebolo zaslané oznámenie o postúpení pohľadávky, musel z dôvodu procesnej opatrnosti žalovať aj žalovaného 1), ktorý ho uviedol v omyl svojimi vyjadreniami vo výzvach. Preto sa domnievame, že nie je možné poskytnúť ochranu žalovanému v 1) pri náhrade trov právneho zastúpenia a súd mu tento nárok nesmie priznať. Naďalej trváme na tom, že uplatňovaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa dotýka oboch žalovaných. Jedným z dôvodov je to, že žalovaný 2) má sídlo v krajine mimo Európskej únie, čím sa sťaží príp. zmarí vymáhateľnosť nároku žalobcu - spotrebiteľa.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné čiastočne.

4. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a

povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

5. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

6. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ešte zmiňuje podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

7. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

8. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

9. Odvolací súd, vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si ozrejmiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere a uplatňoval premlčané právo.

9.1 V zásade bez ďalšieho je základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie daný, ak dodávateľ uplatňuje voči spotrebiteľovi právo, ktoré po vznesení námietky premlčania zo strany spotrebiteľa sa účinne oslabí. V prejednávanom prípade navyše späťvzatie žaloby nemôže byť vykladané v neprospech spotrebiteľa žalobcu, keď k späťvzatiu žaloby došlo ako následok námietky premlčania, teda po úspešnom uplatnení spotrebiteľa v rámci jeho zákonnej obrany.

10. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, vzal odvolací súd do úvahy aj to, že konanie žalovaného bolo spôsobilé negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život. Zároveň zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva námietkou premlčania.

11. Odvolací súd je toho názoru, že je opodstatnené, aby spotrebiteľia poukazovali na nedostatky formulárových spotrebiteľských zmlúv a predišli tak bezdôvodným obohateniam dodávateľov a efektívne bránili svoje práva.

12. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatňoval finančné plnenie na ktoré nemal nárok, vyvolal u nej stav právnej neistoty, ktorý musela riešiť podanou žalobou.

13. Odvolací súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 700,- eur, a to aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý sa musel brániť tým, že vzniesol námietku premlčania a podal žalobu.

14. Odvolací súd je toho názoru, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadostučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

15. V dôsledku konania žalovaných bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva vznesením námietky premlčania. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

16. Vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovaného v 1. rade odvolací súd uvádza, že Súdny dvor Európskej únie rozsudkom (štvrtá komora) z 24. februára 2022 vo veci C-536/20, „Tiketa“ UAB proti M. Š., za účasti: „Baltic Music“ VŠI, rozhodol takto: Článok 2 bod 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, sa má vykladať v tom zmysle, že „obchodník“ v zmysle tohto ustanovenia predstavuje nielen fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá koná na účely spadajúce do rámca jej vlastnej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, pokiaľ ide o zmluvy, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, ale aj fyzickú alebo právnickú osobu konajúcu ako sprostredkovateľ v mene alebo na účet tohto obchodníka, pričom tohto sprostredkovateľa a tohto hlavného obchodníka možno obidvoch považovať za „obchodníkov“ v zmysle tohto ustanovenia bez toho, aby na to bolo potrebné preukázať dvojité poskytovanie služieb. Článok 6 ods. 1 a 5 a článok 8 ods. 1 a 7 smernice 2011/83 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby informácie uvedené v tomto článku 6 ods. 1 boli spotrebiteľovi poskytnuté pred uzavretím zmluvy jedine vo všeobecných podmienkach poskytovania služieb na internetovej stránke sprostredkovateľa, schválených úkonom tohto spotrebiteľa tak, že zaškrtnol políčko určené na tento účel, pokiaľ bol tento spotrebiteľ oboznámený s týmito informáciami jasným a zrozumiteľným spôsobom. Takýto spôsob informovania však nemôže nahradiť odovzdanie potvrdenia o zmluve na trvalom nosiči spotrebiteľovi v zmysle článku 8 ods. 7 tejto smernice, keďže táto okolnosť nebráni tomu, aby boli tieto informácie neoddeliteľnou súčasťou zmluvy uzatvorenej na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov.

17. Preto je nepochybne potrebné považovať za pasívne legitimovaného v tomto konaní aj žalovaného v 1. rade, ktorý má postavenie dodávateľa (správca úveru zasielajúci výzvy na zaplatenie v mene a na účet žalovaného v 2. rade).

Vo svetle rozsudku Súdneho dvora C-536/20 bolo nevyhnutné rozsudok zmeniť a uznať za dodávateľa aj žalovaného v 1. rade.

18. Vzhľadom na naratív tohto rozhodnutia boli splnené podmienky na postup podľa § 388 CSP a tomu zodpovedá aj výrok tohto rozsudku preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti zmenil tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 700 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku vo zvyšnej napadnutej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdený s výnimkou výrokov o náhrade trov konania.

19. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči neúspešným žalovaným v rozsahu 100 %. Pokiaľ výška náhrady závisela od úvahy súdu a na plný úspech postačuje úspech o základe nároku, tak tomu zodpovedá aj výrok o náhrade trov konania. O výške náhrady trov konania

rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).